

Arrest

nr. 344 042 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2025 met referentnummer 132034.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 augustus 2025 neemt de verwerende partij de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in dat bij de Raad is gekend onder het nr. 348 399.

1.2. Diezelfde dag wordt in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: S.N.W.
geboortedatum: 01.11.1986
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De asielpprocedure van betrokkene werd afgesloten op 24.05.2022, betrokkene betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 27.06.2022. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

1.3. Bij arrest nr. 344 040 van 31 maart 2026 wordt het beroep van verzoekster, vermeld onder punt 1.1, verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van het hoorrecht en wordt uiteengezet als volgt:

1.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45).

In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbajian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6. leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd niet de gelegenheid gegeven om haar standpunt op enige daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Was dit wel gebeurd dan had zij elementen rond haar liefdesrelatie en gezins- en familielevens kunnen aanleveren.

Gelet op het ontbreken van dit formulier hoorrecht stelt verwerende partij simpelweg dat er geen gezins- en familielevens aanwezig is terwijl had zij verzoeker gehoord zij deze elementen wel had ontvangen en ermee rekening had kunnen houden.

Er was ook geen tolk aanwezig.

Verzoeker haar hoorrecht werd geschonden.

Het middel is gegrond. "

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van het redelijkheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

"De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang" (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de verwerende partij voor dat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoeker daadwerkelijk heeft onderzocht – zie supra schending hoorrecht: verwerende partij heeft niets onderzocht.

Verzoeker heeft op vandaag een liefdesrelatie met de heer Ricardo Mendes, geboren te Brussel (Elsene) op 29 oktober 1980. De heer Ricardo Mendes bezit de Portugese nationaliteit en woont in België sinds 2003.

Zij hebben de intentie om hun liefdesrelatie te officialiseren via een partnerschap.

Hiermee werd geen rekening gehouden, van enig daadwerkelijk gevoerd individueel onderzoek is geen sprake.

Dit terwijl de bijgebrachte relatiebewijzen de oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM wel degelijk aantonen (zie stukkenbundel).

Op 14 augustus 2025 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing (stuk 1).

Een beschermenswaardige relatie en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt wel degelijk aangetoond.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit zomaar negeert en deze niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

*

Indien verwerende partij een grondig individueel onderzoek had gevoerd was zij op de hoogte van het bestaande gezin- en familieleven van verzoeker, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Dit individueel onderzoek werd hoegenaamd niet gevoerd.

DVZ heeft in de bestreden beslissing geen minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

Zij heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens liefdespartner door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoeker en haar liefdespartner zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker en haar liefdespartner anderzijds.

*

Het middel is gegrond.”

2.3. De middelen worden samen beoordeeld.

Verzoekster stelt dat haar hoorrecht werd geschonden, dat het formulier hoorrecht ontbreekt en dat haar niet de gelegenheid werd gegeven om haar standpunt op enige daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Was dit wel gebeurd, dan had zij elementen rond haar liefdesrelatie en gezins- en familieleven kunnen aanleveren. Verder betoogt zij daar er “ook geen tolk aanwezig [was]”.

Het klopt dat uit niets blijkt dat verzoekster vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing in persoon werd gehoord. Het argument dat geen tolk aanwezig was is dus hoe dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er evenwel op dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

De bestreden beslissing werd genomen nadat werd beslist over de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster op 16 januari 2025 had ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van die aanvraag kon verzoekster alle elementen kunnen voorleggen aan de verwerende partij die naar haar mening een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg zouden staan. Hiermee is het doel van het hoorrecht in beginsel bereikt.

Verzoeker verwijst nu in haar verzoekschrift naar een relatie waarvan zij op geen enkele wijze melding had gemaakt in haar aanvraag, niettegenstaande deze aanvraag slechts dateert van een zevental maanden voor het nemen van de beslissing inzake de onontvankelijkheid van die aanvraag en de op dezelfde dag -14 augustus 2025- genomen bestreden beslissing. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in de inventaris bij haar verzoekschrift wel verwijst naar “bewezen relatie”, maar dat zulke bewijzen niet werden bijgevoegd. Met de loutere bewering dat zij “op vandaag een liefdesrelatie [heeft] met de heer R.M., geboren te Brussel (Elsene) op 29 oktober 1980” en zij de intentie hebben om hun liefdesrelatie te officialiseren via een partnerschap, toont zij geenszins aan dat zij in België een duurzame relatie heeft die beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Noch in haar aanvraag noch in haar verzoekschrift toont zij verder aan dat zij andere gezins- of familieleden heeft in België.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aantoont dat zij een gezins- of familieleven heeft in België zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enerzijds, en ook niet aannemelijk maakt dat het besluitvormingsproces in de aanloop van het bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen kennen mocht zij nog in persoon zijn gehoord vooraleer het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen anderzijds. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij haar argument dat geen ernstig onderzoek werd gevoerd naar de eventuele impact die een eventuele verwijdering zou hebben gehad op haar gezins- en familieleven, waarvan -het weze herhaald- geen enkel bewijs voorligt. Ten overvloede moet er nog op worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding en dat verzoekster hier geen enkel

concreet argument tegenin brengt. Nochtans is de bescherming onder artikel 8 van het EVRM -voor zover dit in casu al relevant is, gelet op het voorgaande- niet absoluut en stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

2.4. Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS